

né, a tak jsem Lauře navrhl, že než se usadíme, podnikneme poslední velikou cestu. Měli jsme zatracené štěstí, že jsme si to mohli dovolit. Nebo si to spíš vysloužili dlouhou tvrdou prací.

„A co ty?“ otočil se Ion na mě.

„Já jsem vývojář,“ odpověděl jsem. „Vymyslel jsem aplikaci pro iPhony a iPady a prodal ji jedné velké technologické společnosti.“ Jako vždycky jsem si dával pozor, aby to znělo skromně, žádné vychloubání.

„Díky tomu jsme si mohli dovolit tuhle cestu,“ doplnila Laura.

„Co to bylo za společnost?“ chtěl vědět Ion. „Budu hádat – Google? Facebook?“

„Ne, Skittle.“ Jedna z největších technologických firem, které v posledních letech vstoupily na trh, specializující se na mobilní aplikace.

„Páni. To je hustý. Slyšelas to, Alino?“

Odvrátila pozornost od okna a pokývla hlavou. „Super.“

„Jsi v Anglii slavný?“ zajímal se nadšeně Ion.

„Ne! Nejsem slavný ani ve vlastním bytě. A co děláte vy dva?“ Nesměl jsem o své aplikaci mluvit do doby, než bude oficiálně představena, podepsal jsem dohodu o mlčenlivosti. Schválně jsem svou otázku zaměřil na Alinu, chtěl jsem prolomit její uzavřenost, ze které jsem byl nespůj.

Ion za ni ale odpověděl dřív, než stačila otevřít pusu. „Alina je ilustrátorka.“

„Vážně? Co ilustruješ?“

„Komiksy,“ pronesla a podívala se mi do očí. Poprvé jsem zaznamenal jiskru něčeho jiného než nudy. Viděl jsem hrdost a možná i kapku vzdoru, jako kdyby čekala posměch.

„To je teda něco,“ vydechl jsem. Vážně to na mě udělalo dojem.

„Jo,“ potvrdil Ion. „Pustíme se do něčeho i spolu, co říkáš?“ Pohládl ji po koleně.

„Takže ty jsi spisovatel?“ zeptal jsem se.

Tentokrát zas odpověděla Alina za něj. „On nedělá nic.“

Úsměv mu trochu pohasl. „To od tebe nebylo hezký.“

Zajímavé. Najednou mezi nimi zavládlo jakési napětí.

Ionovi se nálada hned zase vrátila, ale stáhl Alině ruku z kolene. „No jo, zrovna teďka si hledám novou práci.

Ale píšu knihu. A k tomu tu... věc s Alinou.“

„O čem to bude? Ta kniha?“

„No, to jsou jenom takový moje myšlenky. Co mě napadá o... různých věcech.“

Laura se mezitím vytratila na záchod. Zapsal jsem si za uši, že jí musím povědět o Ionově knize, jistě ji to pobaví.

Ion se chystal spustit něco víc o své práci, ale vlak právě zastavil ve stanici. Nebyl tam skoro nikdo, až na šedesátátníka s obrovským hranatým kufrem.

Alina k mému překvapení vyskočila a prosmýkla se dveřmi, aby pomohla muži do vlaku a vytáhla mu kufr do vagonu. Starší pán, od pohledu dost silný a v kondici, aby si poradil sám, jí poděkoval a šel se posadit na druhý konec vagonu.

My čtyři jsme se bavili celou následující hodinu. Iona zajímalo všechno ohledně mé aplikace. Chvíli jsem mu o ní povídal, zatímco Laura s Alinou, která konečně trochu ožila, probíraly cestování. Lichotilo mi, jak moc to Iona zajímalo a ohromilo – zvykl jsem si, že přátelé obrazejí oči v sloup, jakmile spustím o své aplikaci – a na chvíli jsem úplně zapomněl na dohodu o mlčenlivosti.

Ke konci rozhovoru nastoupila do vlaku hlídka maďarské železniční policie v modrých bundách a žlutých reflexních vestách doprovázející průvodčího a zkontrolovala nám pasy. Alinin doklad dlouze studovali, než jí ho